

Det lange seje træk for fremtiden

En kortlægning af økosystemet for trivsel for fremtidige generationer inden for de planetære grænser

Udarbejdet af Mona Ebdrup og Brian Frandsen
på vegne af Østifterne, KR Foundation og Foreningen Roskilde Festival

2026

Indhold

Resume	2
1. Det lange seje træk for fremtiden	3
Formålet med kortlægningen er at forstå forandringskapaciteten	4
2. Transformationsdomænerne	4
Transformationsdomæne: Fremtidens arealanvendelse	5
Transformationsdomæne: Fremtidens demokrati og deltagelse	7
Transformationsdomæne: Fremtidens økonomi	7
Potentiel synergi mellem domænerne	8
3. Kapitalfunktioner	9
Forskellige funktioner til forandringer	9
Ubalance mellem intention og behov	10
4. TFG som meta-framework for samfundstransformation	12
TFG som forståelsesramme for koordinering og konsekvensbevidsthed	12
TFG som forståelsesramme til at navigere i pluralisme og facilitere læring og tværgående kapacitetsopbygning	13
Fremtidige generationer som den mindst operationaliserede TFG-dimension	13
Behov for konkret kapacitet til at arbejde for fremtidige generationer	14
5. Forandringsindsatser sidder fast og transformationen udebliver	14
6. At investere i forandringsskapacitet	15
De fire kapitalfunktioner repræsenterer hver forskellige kapaciteter, der er nødvendige for at skabe forandring og transformation:	16
Målrettet opbygning af kapacitet gennem kapitalfunktionerne	17
Fondenes nye roller	17
Den vigtigste transformationskapacitet er den, der går på tværs	18
7. Det lange seje træk	19
8. Metode og datagrundlag	21
9. Aktøroversigt	22

Resume

Denne kortlægning udspringer af et samarbejde mellem Østifterne, KR Foundation og Foreningen Roskilde Festival med et fælles ønske om at forstå, hvordan samfundets kapacitet til langsigtet transformation kan styrkes på tværs af sociale, økologiske og intergenerationelle udfordringer. Ambitionen har været at undersøge, hvilke former for forandringskapacitet der allerede findes i arbejdet med trivsel for fremtidige generationer inden for planetære grænser, og hvilke strukturelle mønstre og ubalancer der præger feltet.

Kortlægningen begyndte som et forsøg på at skabe overblik over et voksende landskab af aktører og initiativer, der arbejder med *trivsel for fremtidige generationer inden for planetære grænser (TFG)*. Undervejs blev det tydeligt, at det ikke handler om mangel på initiativer, engagement eller innovation. Tværtimod opstår der allerede regenerative praksisser, nye fællesskaber, demokratiske eksperimenter og alternative økonomiske forståelser på tværs af Danmark. Forandringerne er altså allerede i gang.

Samtidig peger kortlægningen på en mere grundlæggende udfordring: **Mange forandringer har svært ved at udvikle den kontinuitet og robusthed, der gør dem i stand til at vare ved og få større samfundsmæssig indflydelse over tid.**

Nye projekter og partnerskaber opstår løbende, men relationer, læring og organisatorisk kapacitet bliver ofte skrøbelige mellem bevillingsperioder og skiftende dagsordener. Flere aktører beskriver et økosystem med høj energi og stor eksperimentvilje, men langt svagere infrastrukturer for stabilisering, koordinering og langsigtet modning.

Forandring handler derfor ikke kun om innovation eller flere projekter. Det handler i lige så høj grad om samfundets *forandringskapacitet*: evnen til at forbinde, stabilisere og modne forandringer over tid.

Analysen viser samtidig, at arbejdet med *trivsel for fremtidige generationer inden for planetære grænser* ikke fungerer som ét samlet felt i praksis. Forandringerne udvikler sig gennem forskellige domæner med egne logikker, institutioner og former for modenhed blandt andet inden for arealanvendelse, velfærd, demokrati og økonomi. **TFG bliver dermed mindre interessant som fælles identitet og mere interessant som et praksisorienteret metaframework: en måde at forstå, hvordan forandringer påvirker hinanden over tid, og hvordan løsninger ét sted kan skabe nye spændinger et andet.**

Et centralt greb i analysen er arbejdet med fire kapitalfunktioner: eksperiment, stabilisering, infrastruktur og skalering. Kapital forstås her ikke kun som finansiering, men som det, der former hvilke forandringer samfundet bliver i stand til at udvikle og fastholde.

Kortlægningen peger særligt på en ubalance mellem høj eksperimentkapacitet og svagere stabiliserings- og infrastrukturfunktioner. Mange miljøer er stærke til at mobilisere og udvikle nye praksisser. Langt vanskeligere bliver det at opbygge de relationer, governanceformer og organisatoriske strukturer, som gør forandringer robuste over tid.

Det lange seje træk handler derfor mindre om én samlet løsning og mere om at udvikle de relationelle infrastrukturer, overgangskapaciteter og fælles læringsrum, der gør aktører bedre i stand til at fastholde, forbinde og modne forandringer over tid og lykkedes med gennemgribende transformationer af samfundet.

1. Det lange seje træk for fremtiden

Kortlægningen udspringer af et ønske om at forstå hvordan aktører, der arbejder med samfundsforandring, forholder sig til og kan styrkes i at arbejde for trivsel for fremtidige generationer inden for planetære grænser. Arbejdet er igangsat af Østifterne, KR Foundation og Foreningen Roskilde Festival. Det er et nyt spirende felt, som udvikler sig hurtigt, særligt fordi det er på dagsordenen i både EU og FN.

På tværs af Danmark, både i civilsamfundet, kommuner, fonde, virksomheder, forskningsmiljøer og lokale fællesskaber, er transformationen mod mere bæredygtige, sociale og langsigtede samfund allerede i gang.

Når man kigger ud over aktørlandskabet i kortlægningen, er det slående hvor meget energi og eksperimentering der allerede findes. Nye regenerative praksisser, demokratiske eksperimenter, alternative økonomiske forståelser og fællesskabsbaserede løsninger opstår allerede mange steder.

Men også hvor svært mange forandringsprojekter samtidig har ved at stabilisere indsatsen, skalere impacten og integrere løsninger over tid. Nye initiativer opstår. Partnerskaber dannes. Projekter udvikles. Men kontinuiteten er skrøbelig. Erfaringer forsvinder mellem bevillingsperioder. Relationer skal genopbygges. Organisationer bruger store dele af deres energi på at skabe næste projekt, næste samarbejde eller næste finansieringsrunde. *“Man bliver hele tiden sendt tilbage til start,”* som en mindre civilsamfundsaktør beskriver det.

Mangfoldigheden i forandrende eksperimenter, pilotprojekter, narrative og bevægelser bærer værdi i sig selv, men kræver koordinering, målrettethed og fælles retning for at kunne skabe store transformationer på samfundsniveau.

Problemet fremstår altså dermed mange steder som mangel på kapacitet til at fastholde, forbinde og modne forandringer over tid og mindre som mangel på innovation.

Ambitionen med kortlægningen har derfor ikke været at definere et samlet felt, formulere én samlet løsning eller skabe en samlet fælles bevægelse, men snarere at forstå de mønstre, relationer og infrastrukturer, der former muligheder og barrierer for i højere grad at tænke på tværs af både menneskelig trivsel, planetære grænser og langsigtet, intergenerationelle interesser og rettigheder.

Kortlægningens centrale spørgsmål bliver altså:

“Hvordan udvikler vi stærkere kapacitet til at forbinde, stabilisere og modne transformationer over tid, uden samtidig at reducere deres mangfoldighed?”

Dette spørgsmål peger ind i en dybere og mere langsigtet strategisk indsats mod at forme selve de forudsætninger der giver plads til både mangfoldigheden i eksperimenter, narrative og forandringsindsatser og skaber langvarige og gennemgribende transformationer, der tager hensyn til menneskers trivsel, både for nuværende og fremtidige generationer inden for de planetære grænser.

Det er dét *lange seje træk*, som denne rapport undersøger.

Formålet med kortlægningen er at forstå forandringsskapaciteten

Kortlægningen er udviklet som et strategisk refleksions- og orienteringsværktøj for aktører, der arbejder med trivsel for fremtidige generationer inden for planetære grænser, forkortet TFG. Ambitionen har ikke været at skabe en udtømmende oversigt over alle relevante initiativer eller formulere én samlet løsning på samfundets udfordringer. Formålet har snarere været at forstå, hvilke former for forandringsskapacitet der allerede findes i økosystemet, hvor der opstår strukturelle ubalancer, og hvilke funktioner der ser ud til at være afgørende, hvis forandringer skal kunne udvikle sig over længere tid.

Til trods for at kortlægningen dækker over i alt 172 aktører, har formålet ikke været at skabe en fuldstændig oversigt over alle relevante aktører i Danmark. Ambitionen har snarere været at udvikle et analyseapparat, der kunne identificere mønstre, spændinger, kapitalprofiler, overgangsproblemer og former for forandringsskapacitet på tværs af økosystemet.

Kortlægningen skal derfor heller ikke læses som en klassisk evaluering eller en rangordning af aktører. Den skal læses som en systemdiagnose af, hvordan forandring forsøges organiseret i praksis og hvorfor den så ofte har svært ved forankres over tid.

Undersøgelsen bygger på tre hovedspor:

Kvalitative interview med, surveybesvarelser fra og desktop research om aktører fra blandt andet: • fonde • civilsamfund • kommuner • praksisfelter • infrastrukturelle miljøer	En systematisk aktørdatabase med kodning af: • transformations-domæner • systemfunktioner • kapitalfunktioner • forbindelser • samarbejder • og organisatoriske profiler	Visualiseringer af: • relationer • systemressourcer • fundinglogikker
--	---	--

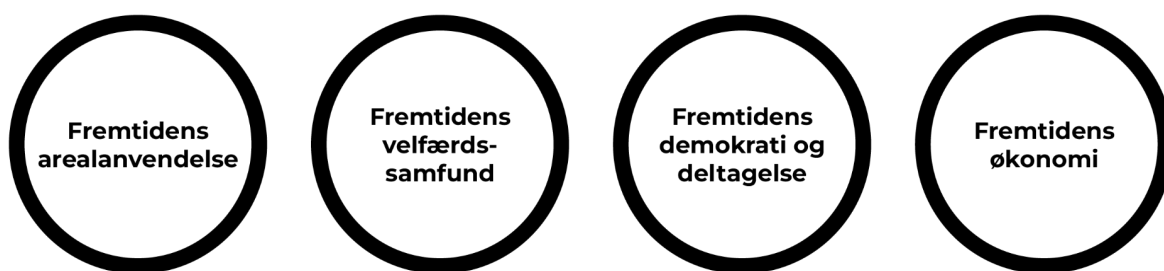
2. Transformationsdomænerne

Transformation skabes ikke ét sted. De skabes inden for forskellige domæner med egne historier, institutionelle relationer, aktørtyper og grader af modenhed. Nogle er tæt koblet til eksisterende systemer og implementeringslogikker. Andre er mere eksperimenterende og bevægelsesdrevne. Nogle er stærke på mobilisering og narrativ udvikling, men svagere på stabilisering og organisatorisk robusthed. Andre har højere institutionel kapacitet, men vanskeligere ved at åbne nye mulighedsrum. Domænerne adskiller sig derfor ikke kun tematisk. De fungerer også som forskellige forandringsregimer med forskellige kapitalprofiler og forskellige former for overgangsskapacitet.

TFG fremstår altså i den sammenhæng mindre som ét samlet økosystem og mere som en tværgående forståelsesramme på tværs af transformationsdomænerne. De egentlige økosystemer findes i praksis inde i transformationsdomænerne, hvor aktører, relationer,

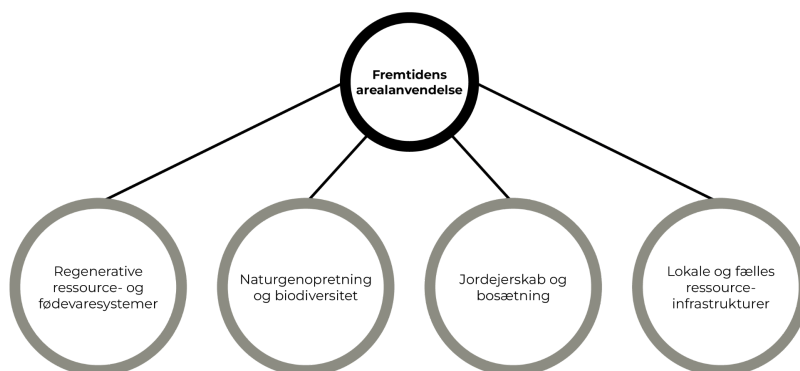
infrastrukturer og institutionelle logikker allerede er tættere forbundne gennem konkrete praksisser og fælles problemfelter.

I kortlægningen har vi identificeret fire transformationsdomæner, der hver repræsenterer sådan en arena eller forandringsfelt. Transformationsdomænerne er ikke et udtryk for, hvordan aktørerne formelt er organiserede, men mere et analytisk blik på den måde aktørerne klumper sig sammen om konkrete dagsordener, forandringsmål og genstandsfelter for transformation. Der kan derfor med stor sandsynlighed findes flere og andre transformationsdomæner end dem vi har identificeret, og de vil uundgåeligt ændre sig over tid; nye kan opstå, nogle smelte sammen osv.

Transformationsdomæne: Fremtidens arealanvendelse

Domænet, der arbejder med fremtidens arealanvendelse fremstår som et af de mest praksisnære og implementeringsorienterede domæner i kortlægningen. Her fylder regenerative landbrugsformer, nye ejerstrukturer, naturgenopretning og konkrete demonstrationsprojekter relativt meget. Forandringerne er ofte fysisk forankrede og tæt koblet til konkrete steder, fællesskaber og produktionsformer.

Flere aktører arbejder med at udvikle nye relationer mellem jord, ejerskab, biodiversitet, fællesskab, økonomi, fødevarer sikkerhed og -produktion, samt folkesundhed.

“Det handler mindre om store visioner og mere om faktisk at få jorden til at fungere anderledes,” som en aktør fra feltet beskriver det.

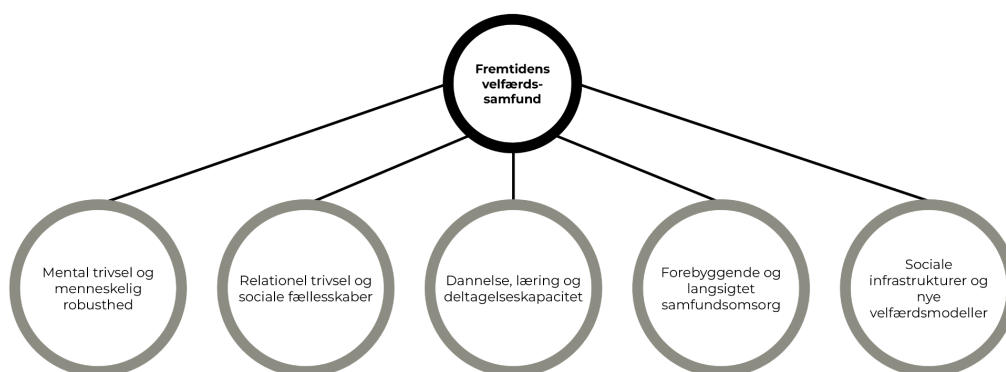
Netop den praksisnære karakter giver feltet relativt stærk eksperimentkapacitet. Nye organiseringsformer og regenerative praksisser opstår løbende, ofte drevet af mindre organisationer, hybride samarbejder eller lokale fællesskaber.

Samtidig peger både interview og kortlægningen på mere ujævne stabiliseringsfunktioner. Mange initiativer er fortsat afhængige af projektkapital, personbårne relationer og midlertidige partnerskaber. Overgangen fra lokale eksperimenter til mere stabile strukturer beskrives flere steder som vanskelig, særligt når nye praksisser skal bevæge sig ind i eksisterende lovgivning, ejerskabsformer eller markedslogikker. Feltet fremstår dermed stærkt på demonstrations- og eksperimentfunktioner, men mere sårbart i overgangene mellem lokal praksis, organisatorisk robusthed og bredere institutionel integration og politisk indflydelse.

Transformationsdomæne: Fremtidens velfærdssamfund

Velfærdsdomænet er langt tættere koblet til eksisterende institutioner og offentlige systemer end de øvrige domæner. Her handler forandringerne ofte mindre om at skabe helt nye strukturer og mere om gradvist at ændre forståelser af trivsel, forebyggelse, omsorg og relationelle livsbetingelser inden for allerede etablerede institutionelle rammer.

Flere aktører arbejder eksempelvis med fællesskaber, mental trivsel, naturbaserede indsatser, lokal omsorgskapacitet og nye samarbejdsformer mellem civilsamfund og velfærdsinstitutioner.

Domænet fremstår mange steder relativt stærkt på stabiliseringsfunktioner. Flere aktører har adgang til eksisterende institutioner, driftssystemer og organisatoriske strukturer, som giver højere grad af kontinuitet end i mere projektprægede miljøer.

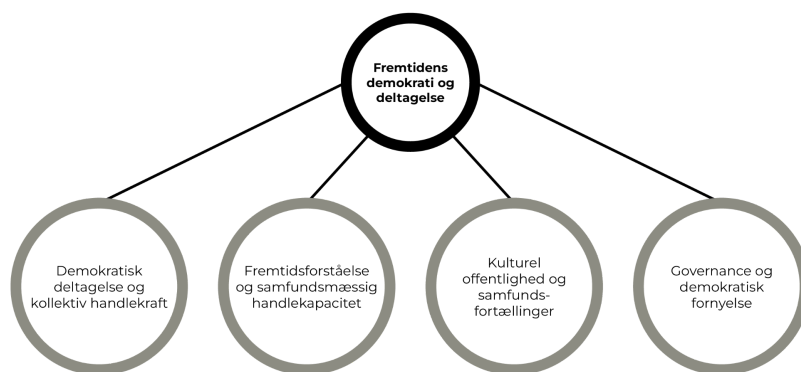
Samtidig beskriver flere interviewpersoner, hvor vanskelige de eksisterende systemer kan være at bevæge. En aktør fra feltet beskriver eksempelvis, hvordan langsigtede forebyggelsesindsatser kolliderer med styringslogikker præget af korte budgethorisonter og krav om hurtige resultater.

Feltet fremstår dermed relativt stærkt på institutionel robusthed, men mere udfordret i forhold til eksperimentkapacitet og overgangene mellem lokale erfaringer og større systemiske forskydninger. Samtidig peger analysen på en anden spænding: risikoen for at økologiske hensyn gradvist bliver sekundære i et felt, hvor sociale og institutionelle problemstillinger fylder meget.

Transformationsdomæne: Fremtidens demokrati og deltagelse

Demokrati- og deltagelsesfeltet fungerer mange steder som et infrastrukturelt lag i økosystemet.

Her fylder dannelse, mobilisering, medborgerskab, digitale livsbetingelser, fremtidsforståelse, lokal deltagelse og udvikling af nye demokratiske praksisser. Flere aktører arbejder med at skabe større handlekraft og deltagelseskapacitet i mødet med komplekse samfundsforandringer, særligt blandt børn, unge og lokale fællesskaber.

Domænet fremstår stærkt på mobilisering og eksperimentfunktioner. Mange miljøer er dygtige til at skabe engagement, deltagelse og nye sociale forbindelser. Mere skrøbelige fremstår stabiliseringsfunktionerne. Mange initiativer er personbårne, projektfinansierede eller afhængige af midlertidige partnerskaber. Det relationelle og faciliterende arbejde bliver centralt, men samtidig vanskeligt at stabilisere organisatorisk og økonomisk over tid.

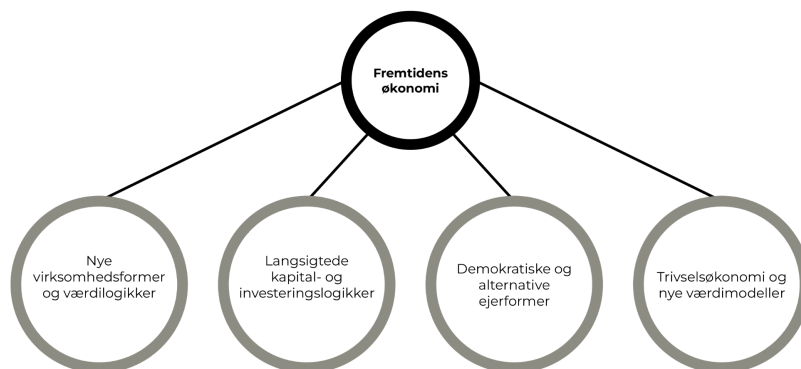
“Man kan godt mobilisere mennesker i perioder. Det svære er at bygge noget, der kan holde til virkeligheden bagefter,” som en aktør fra feltet beskriver det. Samtidig udfører feltet nogle af økosystemets vigtigste infrastrukturelfunktioner gennem udvikling af deltagelseskapacitet, fælles refleksionsrum, lokale relationer og demokratisk legitimitet omkring transformationerne.

De kvalitative interviews peger faktisk i høj grad på, at netop disse relationelle og oversættende infrastrukturelfunktioner er blandt de mest centrale, og samtidig blandt de mest skrøbeligt finansierede funktioner i hele økosystemet.

Transformationsdomæne: Fremtidens økonomi

Økonomidomænet arbejder primært på et narrativt, analytisk og systemkritisk niveau. Her fylder trivselsøkonomi, alternative værdimodeller, vækstkritik, nye måder at forstå værdi på og forsøg på at udvikle andre økonomiske forestillinger om samfundet. Flere miljøer inden for domænet arbejder med at udvikle nye sprog for forholdet mellem økonomi, trivsel, natur og fremtidige generationer.

Domænet fremstår stærkt på retningsfunktioner gennem udvikling af nye narrativer, alternative fremtidsbilleder og refleksionskapacitet omkring eksisterende økonomiske logikker.

Samtidig beskriver flere aktører et felt med begrænset institutionel integration og implementeringskapacitet. Mange initiativer arbejder primært gennem analyser, netværk, fortællinger og strategisk og politisk påvirkning, snarere end gennem større drifts- eller implementeringssystemer.

Domænet bliver dermed et eksempel på et felt med høj eksperiment- og retningskapacitet, men mere udfordrede overgange mellem narrativ udvikling, organisatorisk robusthed og bredere institutionel integrering.

Flere steder peger materialet samtidig på, at netop disse infrastrukturelle og narrative funktioner kan få stigende betydning i takt med, at flere domæner begynder at efterspørge nye måder at forstå værdi, trivsel, vækst og samfundsudvikling på.

Potentiel synergi mellem domænerne

Kortlægningen peger altså ikke på ét samlet forandringsfelt. Den peger på forskellige transformationsdomæner med forskellige:

- Funktionsprofiler
- Former for skalering
- Organisatoriske modenheder
- Overgangsproblemer

I det perspektiv bliver det tydeligt, at der er et potentiale for, at domænerne kan lære af hinanden og skabe synergieffekter.

Fremtidens arealanvendelse har eksempelvis stærk demonstrationskapacitet, men svagere institutionel integration. Fremtidens økonomi arbejder stærkt med nye narrativer og alternative værdiforståelser, men har vanskeligere ved at omsætte disse til bred implementering. Fremtidens demokrati og deltagelse udvikler mobilisering og deltagelseskapacitet, men kæmper ofte med organisatorisk stabilitet. Fremtidens velfærd har stærkere institutionelle strukturer, men vanskeligere ved at udvikle nye mulighedsrum.

Kortlægningen synes at kunne pege på en gennemgående spænding mellem to forskellige forandringslogikker på tværs af domænerne. Mens nogle aktører arbejder ud fra en overbevisning om at transformation sker ved at udvikle alternative modeller, uden for de etablerede institutioner, der kan erstatte eksisterende systemer arbejder andre med overbevisningen om at transformationen skal ske indenfor de etablerede systemer gennem

gradvise forandringer, forstyrrelser og gradvise forskydninger i styring, institutioner og beslutningslogikker. De to tilgange opleves ofte som deciderede modsætninger, hvor den ene part betragter den anden som enten naiv idealist eller systembevarende pragmatiker. Kortlægningen peger dog snarere på, at bag disse to forskellige tilgange, ligger forskellige måder at arbejde på, der i højere grad skal ses som en forlængelse af hinanden og nogle gange ligefrem gensidigt afhængige. Eksperimenterende miljøer kan åbne nye mulighedsrum og demonstrere alternative praksisser, mens institutionelt forankrede aktører kan bidrage til stabilisering, implementering og bredere samfundsmæssig forankring over tid.

TFG bliver i den sammenhæng ikke et spørgsmål om at samle alle under én logik. Det bliver snarere en måde at forstå hvordan transformationer påvirker hinanden, hvor overgangskapaciteterne er svage og hvilke relationelle og oversættende infrastrukturer der mangler, hvis forandringerne skal kunne udvikle større sammenhængskraft over tid. TFG bliver derfor interessant som en måde at skabe større kapacitet til at forstå forbindelserne mellem forandringerne, snarere end som én samlet fortælling om dem.

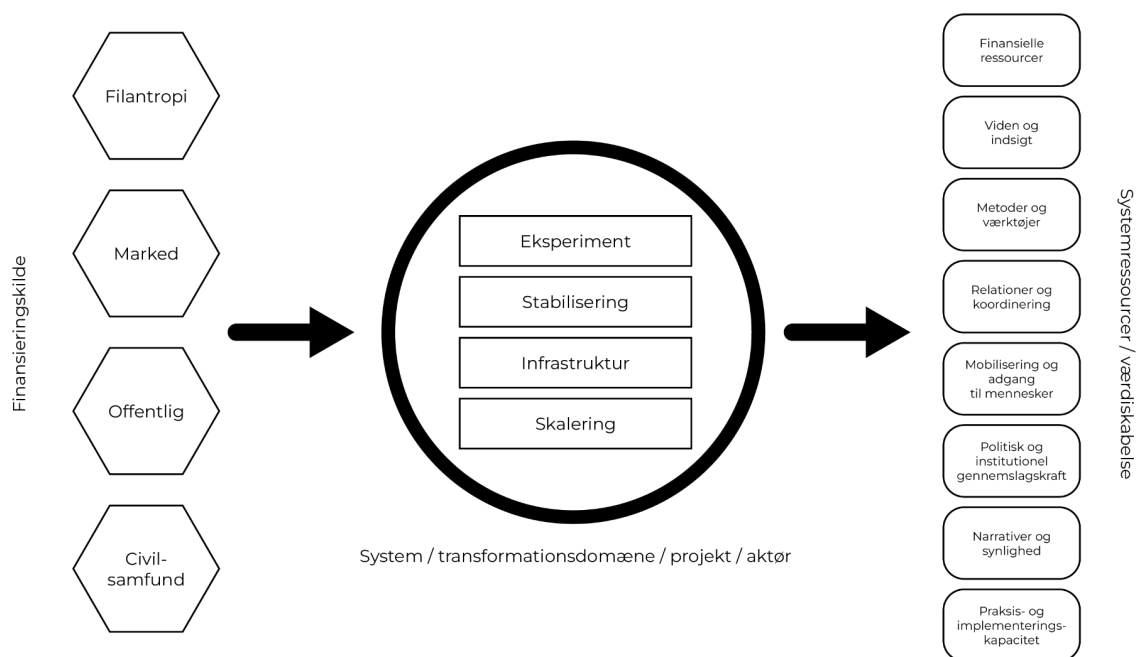
3. Kapitalfunktioner

Forskellige funktioner til forandringer

En andet centralt greb i analysen og kortlægningen har været arbejdet med kapitalfunktioner. Undervejs blev det tydeligt, at økosystemets udfordringer ikke alene handler om, hvor mange ressourcer der findes, men om hvilke funktioner ressourcerne understøtter.

For at kunne analysere disse mønstre arbejder rapporten derfor med fire kapitalfunktioner, der går på tværs af aktører og transformationsdomæner. Funktionerne beskriver ikke klassiske fundingkategorier, men forskellige måder kapital omsættes til forandrings- og transformationskapacitet på i praksis. Nogle investeringer åbner nye mulighedsrum og gør alternative praksisser mulige. Andre bidrager til organisatorisk kontinuitet, relationel sammenhængskraft, læring eller institutionel integration.

De fire kapitalfunktioner og deres rolle som omsætter af kapital til forandrings- og transformationskapacitet (systemressourcer) illustreret i modellen herunder:

Eksperimentfunktioner åbner nye mulighedsrum. *Stabiliseringsfunktioner* udvikler organisatorisk robusthed og kontinuitet. *Infrastrukturfunktioner* forbinder aktører, læring og relationer på tværs af systemer, mens *skaleringsfunktioner* øger bestemte praksissers rækkevidde og institutionelle vægt.

Set gennem denne optik bliver kapital ikke kun et spørgsmål om mængden af ressourcer der skydes i en forandring- eller transformationsindsats, men om hvilke funktioner den er rettet imod, understøtter og i nogle tilfælde begrænser.

Ubalance mellem intention og behov

De fire kapitalfunktioner, eksperiment, stabilisering, infrastruktur og skalering, beskriver forskellige former for arbejde, som alle transformationer nødvendigvis må rumme for at kunne udvikle sig over tid. Selv små og eksperimenterende initiativer har behov for stabiliserende funktioner i form af organisering, koordinering og kontinuitet. De har behov for infrastruktur, der kan forbinde dem til andre aktører, og for former for skalering, hvis erfaringer og praksisser skal få bredere betydning. Omvendt har selv store og implementeringsorienterede indsatser behov for eksperimenterende kapacitet, der kan skabe ny læring, udfordre eksisterende logikker og åbne nye mulighedsrum.

Kapitalfunktionerne skal derfor ikke forstås som adskilte kategorier, men som forskellige dimensioner af transformationskapacitet, der altid eksisterer side om side, om end med forskellig vægtning afhængigt af initiativets karakter, modenhed og kontekst. Transformationer bliver dermed ikke alene afhængige af mængden af ressourcer, men af hvorvidt de nødvendige funktioner faktisk understøttes over tid.

Mange aktører beskriver imidlertid en tilbagevendende ubalance mellem de intentioner og begrænsninger, som finansieringen bringer med sig, og de reelle behov, der opstår i praksis. Forskellige finansieringsformer understøtter typisk forskellige kapitalfunktioner. Filantropiske midler retter sig ofte mod eksperimenter og innovation. Markedsdrevne investeringer orienterer sig mod skalering og afkast. Offentlige midler understøtter i højere grad drift, stabilisering og implementering. Sammensætningen af finansiering er derfor med til at forme, hvilke funktioner organisationer faktisk får mulighed for at udvikle.

Særligt mindre og mere eksperimenterende initiativer beskriver, hvordan de løbende må finde ressourcer til stabiliserende arbejde, drift, koordinering, fundraising og organisatorisk udvikling, uden for de bevillinger, der finansierer deres egentlige aktiviteter. Flere beskriver en situation, hvor organisatorisk kontinuitet i praksis bæres af interesselimer, egenfinansiering eller hybride finansieringsmodeller udviklet for at få hverdagen til at hænge sammen.

“Inden jeg har fået kørt alle processerne hos de nødvendige fonde, har jeg brugt de første 500 arbejdstimer bare på det. Og det kan jeg simpelthen kun, fordi vi har nogle andre projekter, der betaler gildet lige nu. Mobiliseringen af nye projekter er købt af andre projekter”, som en aktør beskriver det.

Omvendt peger flere aktører i mere institutionelt forankrede miljøer på en anden udfordring. Her findes ofte stærkere stabiliserings- og implementeringskapacitet, men mindre rum for eksperimenter, læring og udvikling af nye relationer og praksisser. Risikoen bliver her, at eksisterende strukturer reproduceres uden tilstrækkelig kapacitet til fornyelse og egentlig transformation.

“Rigtigt mange kommuner vil gerne eksperimentere og prøve nye ting af, men nogle gange sker det ved siden af systemet. Problemet opstår, når eksperimenterne foregår uden for kernerdriften, bliver det ofte for fjernt og abstrakt for at systemet kan tage det ind.”

Kortlægningen peger dermed på, at mange aktører i praksis løbende omfordeler tid, energi og ressourcer mellem kapitalfunktioner for at få transformationerne til at fungere. Denne omfordeling foregår ofte usynligt og uden direkte finansiering. Konsekvensen kan være, at initiativer aldrig får mulighed for at udvikle den organisatoriske robusthed, dokumentation eller institutionelle forankring, der skal til for at bevæge sig fra eksperiment til mere varig transformation. Omvendt kan stærkt implementeringsorienterede miljøer miste forbindelsen til ny læring og alternative praksisser.

De samme ubalancer genfindes på tværs af niveauer i økosystemet. Spændingen mellem høj eksperimentaktivitet og svagere stabiliseringsfunktioner viser sig ikke kun mellem organisationer og domæner, men også i individuelle arbejdsliv præget af projektræthed, konstant mobilisering og manglende kontinuitet. Den “metaltrætte idealist”, som flere interviewpersoner beskriver, fremstår på den måde mindre som et individuelt problem end som et symptom på et økosystem med høj energi, men svagere infrastrukturer for læring, vedligeholdelse og organisatorisk robusthed over tid. Kapitalfunktionerne bliver på den måde en vigtig analytisk linse til at forstå, hvordan strukturelle ubalancer i transformationsøkosystemet også sætter sig i organisationer, relationer og menneskers arbejdsliv.

Kapitalfunktionerne bliver på den måde ikke kun et analysegreb, men potentielt også et strategisk refleksionsværktøj. De gør det muligt at spørge:

- Hvilke funktioner mangler i økosystemet?
- Hvor er overgangene svage?
- Hvilke former for kapital understøtter faktisk langsigtet forandringskapacitet?

4. TFG som meta-framework for samfundstransformation

De færreste aktører organiserer sig omkring "TFG" som identitet, men omkring konkrete samfundsområder, hvor forandringerne allerede er i gang. Derfor bør arbejdet med *trivsel for fremtidige generationer inden for planetære grænser (TFG)* udfolde sig i disse domæner, hvor aktørerne allerede skaber forandring.

Denne forståelse findes også i europæiske kortlægninger af nye økonomiske og transformativt økosystemer, som peger på, at samfundsforandringer typisk udvikler sig gennem forskellige praksisfelter, infrastrukturer og aktørmiljøer snarere end som én samlet bevægelse (se *Metabolic, Fertile Ground*).

TFG som forståelsesramme for koordinering og konsekvensbevidsthed

TFG er altså mindre interessant som fælles fortælling og mere interessant som en forståelsesramme for koordinering mellem forandringer: en måde at forstå, hvordan forskellige samfundsforandringer påvirker hinanden over tid. For ambitionen er ikke at samle alle aktører under én fælles logik eller ét fælles sprog. Tværtimod viser kortlægningen, at domænerne er forskellige netop fordi de arbejder med forskellige problemer, institutioner, tidshorisonter, kapitalprofiler og former for forandringskapacitet.

Ubalancerne opstår derfor ofte mellem forandringsinitiativerne snarere end inde i dem. Flere interviewpersoner beskriver eksempelvis situationer, hvor løsninger på ét område samtidig producerer problemer et andet sted i systemet. Sociale indsatser kan overse økologiske konsekvenser, mens klima- og naturindsatser nogle gange mister blik for sociale eller demokratiske konsekvenser.

Her bliver TFG relevant, ikke som normativ overskrift, men som en konsekvensramme: et forsøg på at udvikle større kapacitet til at forstå forbindelserne mellem sociale, økologiske og langsigtede hensyn gennem opbygning af en *konsekvensbevidsthed* på tværs af forandringsinitiativer. En central præmis i kortlægning er derfor, at indsatser ikke bør forbedre ét område ved samtidig at undergrave et andet. Det gælder:

- mellem trivsel og planetære grænser,
- mellem kort og lang sigt,
- mellem effektivitet og demokratisk deltagelse
- mellem forskellige måder at skabe værdi for mennesker, samfund og natur
- mellem økonomiske, sociale og økologiske hensyn

TFG som forståelsesramme til at navigere i pluralisme og facilitere læring og tværgående kapacitetsopbygning

Koblingen mellem trivsel, fremtidige generationer og planetære grænser skaber en kompleksitet, hvor flere, ofte modstridende, logikker må eksistere side om side. Ingen aktør har alle svarene; hverken fonde eller samfundsaktører. Arbejdet handler derfor også i høj grad om at udvikle evnen til at arbejde konstruktivt med forskellighed, håndtere uenighed produktivt og skabe arbejdsrum hvor modstridende perspektiver kan sameksistere. Evnen til at kunne oversætte perspektiver mellem forskellige kontekster bliver en kritisk funktion i at skabe varige og forankrede forandringer. Der er behov for at kunne foretage strategiske valg uden at eliminere alternativer eller i værste tilfælde underminere andre nødvendige indsatser. Målet er ikke at eliminere forskellighed gennem konsensus, men at opbygge institutionel kapacitet til at koordinere, oversætte og prioritere på tværs af vedvarende forskelle. Det kræver praksisser, der gør konflikter håndterbare og operationaliserbare. Det kan bl.a. ske gennem:

- evalueringsrammer med plads til flere succeskriterier
- opbygning af læringspraksisser, der forholder sig til magtassymmetrier på tværs af aktørlandsskabet
- understøtte metodisk og/eller organisatorisk diversitet i opstarten af indsatser
- konflikthåndtering som kompetence i ledelse og projektstyring
- professionaliseret procesfacilitering
- processer, hvor aktører mødes tidligt i processen/udviklingen
- beslutningsprocesser, hvor mindretalspositioner dokumenteres
- osv.

Fremtidige generationer som den mindst operationaliserede TFG-dimension

I kortlægningen er det tydeligt, hvor ujævnt de tre TFG-dimensioner er operationaliseret i praksis. Mange aktører arbejder allerede relativt konkret med trivsel, klima, biodiversitet, regeneration eller sociale livsbetingelser. Langt færre har udviklet konkrete måder at integrere hensynet til fremtidige generationer i governance, investeringer, organisatoriske beslutningsprocesser, evaluering eller institutionelle strukturer. "Fremtidige generationer" fungerer derfor ofte som en ambition, et narrativ eller moralsk orientering, snarere end som operationel beslutningslogik.

Mens initiativer, der træner evnen til at aktivere et langsigtet perspektiv og initiativer, der søger at inkorporere hensynet til fremtidige perspektiver på politisk- og samfundsniveau, er vigtige, mangler der en konkretiseret forståelse og praksis for, hvordan dette hensyn operationaliseres på aktør- og forandringsinitiativ-niveau.

Det peger på, at TFG ikke alene kan fungere som vision eller værdimæssigt kompas. Hvis fremtidsperspektivet skal få reel betydning, kræver det udviklingen af mere konkrete mekanismer, der kan hjælpe organisationer og beslutningstagere med at:

- arbejde med længere tidshorisonter
- identificere utilsigtede konsekvenser
- forstå påvirkninger mellem domæner
- og integrere hensynet til fremtidige generationer i eksisterende systemer

Behov for konkret kapacitet til at arbejde for fremtidige generationer

Det handler med andre ord ikke kun om flere visioner for fremtiden. Men derimod at fremtidsperspektivet operationaliseres og gøre praksisnært gennem udvikling og udbredelse af konkrete værktøjer i eksisterende arbejdsgange og systemer. Det kan være vurderings- og beslutningsværktøjer (fx langsigtede konsekvensanalyser) og metoder til at inddrage fremtidige generationers perspektiver, som gøres anvendelige på tværs af forandringsdomæner og indsatser.

Denne kapacitetsopbygning vil kræve en koordineret indsats for at styrke fremtidige generationers repræsentation i beslutningsprocesser, fx gennem advisory boards og bestyrelsesstrukturer, der udfordrer kortsigtede beslutninger. I stedet for at udvikle nye parallelle initiativer bør fremtidsperspektivet indlejres i:

- strategiudvikling
- ansøgningsprocesser
- fundingkriterier
- evalueringsprocesser

TFG kan ikke fungere alene som intention, vision eller værdimæssigt kompas. Hvis fremtidsperspektivet skal få reel betydning, kræver det udviklingen af mere konkrete infrastrukturer, vurderingsrammer og beslutningskapaciteter, der kan hjælpe organisationer med at arbejde mere systematisk med langsigtede konsekvenser og påvirkninger mellem forandringer.

5. Forandringsindsatser sidder fast og transformationen udebliver

På tværs af kortlægningen tegner der sig et mønster. For mens økosystemerne mange steder fremstår stærke, når det gælder mobilisering, idéudvikling og nye eksperimenter, så beskriver mange en tilbagevendende oplevelse af, at forandringerne har svært ved at blive varige, udvikle sig, skalere og integrere sig i de eksisterende systemer. Problemet fremstår sjældent som mangel på engagement. Flere steder er udfordringen snarere den modsatte høj energi, konstant aktivitet og mange eksperimenter, men uden tilsvarende stærke stabiliserings- og infrastrukturfunktioner.

Som tidligere pointeret kræver forandring og transformation netop at alle kapitalfunktioner aktiveres, næres og understøttes, men kortlægningen viser, at nogle centrale funktioner i systemet ikke nødvendigvis findes i tilstrækkelig grad. Relationel koordinering, oversættelse mellem systemer, fælles læring og infrastrukturelt arbejde fremstår tværtimod som nogle af de vigtigste, og samtidig mest skrøbelige, forandringsfunktioner i hele økosystemet.

“Alt det, der får tingene til at hænge sammen, er det, ingen rigtig finansierer,” som en tværgående aktør beskriver det. Mange mindre og mellemstore organisationer beskriver en oplevelse af konstant at skulle udvikle nye projekter og nye fortællinger for at opretholde organisatorisk momentum og finansiering. En mindre civilsamfundsaktør siger i et interview: “Vi bruger enormt meget energi på at overleve organisatorisk.”

Projektlogik fremstår i den sammenhæng ikke primært som et spørgsmål om dårlig organisering eller for mange projekter. Den fremstår snarere som et udtryk for et økosystem, hvor eksperimentfunktioner fylder relativt meget, mens stabiliserings-, infrastruktur- og skaleringsfunktioner er langt svagere udviklet.

Noget tyder samtidig på, at denne ubalance har konsekvenser for den måde, økosystemets aktører udvikler sig på, eller rettere sagt, hvordan de ikke udvikler sig. Flere aktører beskriver en oplevelse af, at eksisterende finansieringslogikker fastholder dem i en organisatorisk position, hvor de igen og igen skal skabe nye projekter, partnerskaber og fortællinger for at opretholde momentum og finansiering, men uden tilsvarende mulighed for at modne, forankre eller skalere de forandringer, der opstår gennem eksperimenter og pilotindsatser.

Det skaber en situation, hvor mange aktører bliver tvunget til konstant mobilisering gennem nye ansøgninger, nye partnerskaber, nye piloter og nye fortællinger. Samtidig bliver det vanskeligere at opbygge organisatorisk hukommelse, langsigtede relationer, fælles læring og robust implementeringskapacitet over tid.

"Det værste er jo, at man får udviklet et eller andet, og så har man ikke ressourcer til egentlig at gøre det rigtig virksomt, eller forankre det, eller fortsætte udviklingen af det, og så har vi brugt rigtig mange ressourcer på noget, der dør, fordi det ikke kan fortsætte uden ny finansiering. Vi har ikke fået sikret fortsat finansiering i tide."

Kortlægningen peger på en gruppe aktører, som forsøger at udfylde flere systemfunktioner samtidig ved at eksperimentere, mobilisere, bygge relationel infrastruktur, modne feltet, oversætte mellem sektorer og nogle gange også implementere og skalere. Flere af disse "ambitiøse hybrider" fremstår som helt centrale infrastrukturelle knudepunkter i økosystemet. Men analysen peger også på, at de ofte er præget af betydelig organisatorisk og finansiell sårbarhed.

Forandringerne har ofte svært ved at udvikle overgangskapacitet gennem bevægelsen mellem:

- eksperiment og stabilisering
- lokal praksis og institutionel integration
- mobilisering og implementering
- eller mellem forskellige former for organisatorisk modenhed

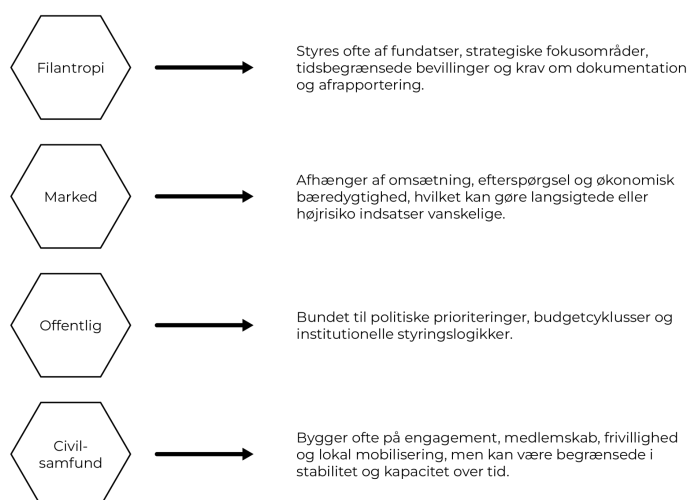
Det gælder også forholdet til eksisterende institutioner. En aktør fra velfærdsområdet beskriver eksempelvis, hvordan langsigtede forebyggelsesindsatser kolliderer med styringslogikker præget af korte budgethorisonter og krav om hurtige resultater.

Kortlægningen peger dermed ikke først og fremmest på mangel på forandring. Den peger på et økosystem, hvor de funktioner, der gør forandringer robuste, forbundne og reproducerbare over tid, fortsat fremstår langt mere ujævnt udviklede end evnen til at skabe nye initiativer.

6. At investere i forandringsskapacitet

Hvis forandringerne allerede er i gang, bliver det afgørende spørgsmål, hvordan vi udvikler stærkere kapacitet til at forbinde, stabilisere og modne forandringer over tid? Altså ikke længere kun, hvordan vi skaber flere initiativer?

Det forskyder også forståelsen af kapital og finansering når det kommer til at skabe forandring og transformation. Den mest dominerende opfattelse er stadig, at finansering primært skal støtte enkeltaktører og initiativer til at igangsætte nye eksperimenter. Kortlægningen peger imidlertid på noget mere grundlæggende, nemlig at den intention, der ligger bag finansering, i form af begrænsninger, krav og afrapporteringer, påvirker direkte, hvilke former for forandring der overhovedet bliver mulige.

Kapital og finansering fungerer dermed ikke kun som ressourcetildeling, men som strukturering af tidshorisonter, organisatoriske muligheder, relationel kapacitet og samfundsmæssig gennemslagskraft. Dette perspektiv ligger direkte i forlængelse af nyere arbejde om fonde og systemforandring, som peger på, at filantropisk kapital ikke alene påvirker enkeltprojekter, men også former økosystemers relationelle kapacitet, tidshorisonter og mulighed for langsigtet transformation (se Realdania, *Fonde og systemforandring*).

Det er grundlaget for de fire kapitalfunktioner (eksperiment, stabilisering, infrastruktur og skalering): at introducere et refleksions- og styringsperspektiv, som gør det muligt at vurdere hvilke måder ressourcer skal omsættes på i det enkelte initiativ, der understøtter at der opbygges den nødvendige transformationskapacitet på systemniveau.

De fire kapitalfunktioner repræsenterer hver forskellige kapaciteter, der er nødvendige for at skabe forandring og transformation:

Eksperimentfunktioner	Åbner nye mulighedsrum og gør alternative praksisser synlige.
Stabiliseringsfunktioner	Udvikler organisatorisk robusthed, kontinuitet og overgangskapacitet.
Infrastrukturfunktioner	Forbinder aktører, læring og relationer på tværs af systemer
Skaleringsfunktioner	Øger bestemte praksissers rækkevidde og institutionelle vægt.

Så ved at målrette finansiering til specifikke kapitalfunktioner, der mangler i systemerne, vil man over tid opnå større og mere sammenhænge transformationskapacitet. Populært sagt: Det man investerer i, får man mere af.

Målrettet opbygning af kapacitet gennem kapitalfunktionerne

Men kapitalfunktionerne åbner også op for potentialet for mere målrettet at tilføre konkrete kompetencer, færdigheder og viden, der kan understøtte opbyggelsen af transformationskapacitet på tværs transformationsdomæner og genstandsfelter for forandring og transformation. Det kunne være gennem etablering af uddannelse, træning, netværk og videndeling, hvor aktører samles på tværs med fokus på f.eks:

Eksperimentfunktioner	• Innovation • Projekt- og forandringsledelse • Lærings- og evalueringsprocesser
Stabiliseringsfunktioner	• Administration og drift • Organisationsdesign • Forretningsmodeller og finanseringsplaner
Infrastrukturfunktioner	• Facilitering • Netværksopbygning

Skaleringsfunktioner

- Advocacy og policyudvikling
- Mobilisering
- Kommunikation
- Alliance- og koalitionsdannelse

Fondenes nye roller

En voksende bevægelse blandt fonde er, at de begynder at se deres bidrag mere systemisk end traditionelt fokuseret på enkelte initiativer og projekter. Det er dog en udvikling, der ikke kommer uden udfordringer og dilemmaer.

Kortlægningen peger ikke på fondene som enten løsningen eller problemet. Filantropisk kapital er fortsat afgørende for, at nye eksperimenter, infrastrukturer og transformationsmiljøer overhovedet kan opstå. Men mange aktører beskriver dog hvordan eksisterende bevillingslogikker nogle gange reproducerer kortsigtethed, organisatorisk fragmentering og overvægt af eksperimentfunktioner, der ikke er i trit med den måde store samfundsudfordringer skal håndteres.

Flere af de interviewede fondsmedarbejdere giver udtryk for en stor villighed i at tænke mere på tværs af kapitalfunktioner, i den måde, der bevilliges og støttes på fra fondenes side. Men fastlåste og vanepreægede måder at organisere arbejdet i fondene, kan spænde ben for nye måder at udmønte og udvikle initiativer, projekter, aktører og forandringer. På den måde, kan man sige, at også fondene sidder fast i deres roller, på samme måde som vi ser det hos de udøvende aktører. Den måde, finansiering målrettes bestemte kapitalfunktioner, definerer, hvordan man arbejder og hvordan man påvirker samfundet omkring sig.

Flere aktører udtrykker en bekymring for fondenes voksende interesse og fokus på at sætte retning og tage strategiske beslutninger på vegne af økosystemer og transformationsdagsordener. Denne bekymring synes at medføre voksende fokus på magtspændingerne i systemet, mellem dem, der finansierer og dem, der er afhængige af finansiering. Dette kan ses som et udtryk for den førnævnte fastlåshed i etablerede roller, der udfordres af den voksende kompleksitet i de problemer, der søges løsninger til og de deraf nye behov der opstår. Der er ingen let løsning på dette dilemma, men kortlægningens kernepointe med, at fokusere på kapacitetsopbygning gennem kapitalfunktionerne, kan hjælpe med at flytte fokus fra spændingerne mellem dem der giver og dem der modtager og i stedet rette fokus på den opgave det er at løsne op for de fastlåste roller der dominerer feltet. Noget kunne tyde på, at det gælder både for fondene og samfundsaktørerne, at de skal opbygge nye transformationskapaciteter for at kunne indtage hver deres roller i løsningen af forandrede, nye og mere systemiske udfordringer i systemet.

Ved at betragte kapitalfunktionerne som byggesten til at skabe vedvarende forandring og finde løsninger til de store samfundsudfordringer, giver det imidlertidig fondene en mulighed for at opbygge den nødvendige transformationskapacitet inden for rammerne af deres mandat og råderum. Det kan de f.eks. gøre ved at:

1. Facilitere en mere mangfoldig sammensætning af finanseringskilder (blandinger af filantropisk-, markeds-, offentlige- og civilsamfundskilder), der rammer den nødvendige balance mellem kapitalfunktionerne og sikrer udvikling, oversættelse og fremdrift for de enkelte projekter, initiativer og aktører.
2. Øremærke dele af den filantropiske finansiering af projekter og initiativer til kapacitetsopbygning indenfor stabiliserings-, infrastruktur- og skaleringsfunktioner. F.eks. med krav om budgetlinjer til kurser, netværksopbygning o.lign.
3. Udbyde, finansiere og udvikle ressourcer, der kompetence- og vidensopbygger på tværs af transformationsdomæner, f.eks. ved at samle aktører med samme systemfunktioner på tværs af domæner og felter.
4. Agere og facilitere samlingspunkter for udvikling af fælles horisonter på tværs af aktører og transformationsdomæner.

Den vigtigste transformationskapacitet er den, der går på tværs

Kortlægningen antyder at den vigtigste kapacitetsopbygning er den, der foregår på tværs af aktører og transformationsdomæner, og strækker sig over flere kapitalfunktioner. Derved opnår aktører, og dermed systemerne, større kompetencer og færdigheder i at stabilisere, organisere og bygge infrastrukturer, der skaber synergi, samarbejde og læring.

Det er altså ikke alene interessant, hvor mange midler der investeres, men hvilke kapitalfunktioner investeringerne understøtter, hvilke overgangskapaciteter de udvikler, og hvilke former for forandringsmodenheder de gør mulige over tid. Set i den optik bliver funding ikke alene et spørgsmål om støtte til projekter eller organisationer, det bliver en aktiv påvirkning af et økosystems *forandlingsstofskifte* i tæt samarbejde med aktører, systemer og samfundet som helhed.

7. Det lange seje træk

Kortlægningen begyndte som et forsøg på at skabe overblik over et økosystem omkring *trivsel for fremtidige generationer inden for planetære grænser*. Undervejs blev det dog gradvist tydeligt, at de færreste identificerede sig med denne overskrift og at det ikke ville give mening at se det som en fælles dagsorden eller økosystem.

Det, der til gengæld var tydeligt, var at der allerede findes betydelig forandringssenergi i form af nye fællesskaber, regenerative praksisser, alternative økonomiske modeller, demokratiske eksperimenter og forsøg på at udvikle mere langsigtede måder at organisere samfundet på. Forandringerne er så at sige allerede i gang. Men denne forandringssenergi manifesterer sig ikke under en overskrift, men derimod under en række transformationsdomæner, der hver især har sine egne logikker, historikker og genstandsfelter for transformation.

Kortlægningen handler derfor mindre om, hvordan der kan sættes en fælles retning og mere om de mønstre, ubalancer og overgangsproblemer, der opstår mellem initiativer, projekter, indsatser og transformationsdomæner. Vi opdagede at de funktioner, der gør forandringer robuste, forbundne og reproducerbare over tid, er langt mere ujævnt udviklede. Mange miljøer og domæner er stærke til eksperimentering og mobilisering. Langt mere sårbare fremstår relationel og oversættende infrastruktur, organisatorisk kontinuitet, overgangskapacitet og stabiliseringsfunktioner omkring læring, relationer og institutionel integration.

Noget af det interessante i kortlægningen er, hvor genkendelige disse ubalancer bliver på tværs af niveauer. Den samme spænding mellem høj eksperimentkapacitet og svagere stabiliseringsfunktioner kan genfindes hos enkeltpersoner, i organisationer, mellem domæner og i transformationssystemet som helhed.

Den "metaltrætte idealist", som flere interviewpersoner beskriver, fremstår på den måde mindre som et individuelt problem og mere som et symptom på et økosystem med høj mobilisering, men langt svagere infrastrukturer for vedligeholdelse, læring, succession og organisatorisk robusthed. Forandring fremstår altså ikke først og fremmest som et innovationsproblem. Det fremstår i lige så høj grad som et spørgsmål om samfundets evne til at udvikle relationelle infrastrukturer, fælles læringskapacitet, overgangsfunktioner og organisatorisk robusthed omkring forandringerne over tid.

TFGs vigtigste funktion ser snarere ud til at være kapaciteten til at udvikle større konsekvensbevidsthed mellem forandringer: En måde at forstå, hvordan forskellige samfundsforandringer påvirker hinanden, hvor overgangene er svage, og hvilke infrastrukturer der mangler, hvis forandringerne skal kunne udvikle større sammenhængskraft over tid og skabe reel transformation.

Det gælder ikke mindst spørgsmålet om fremtidige generationer.

Kortlægningen peger på, at hensynet til fremtiden fortsat er langt svagere operationaliseret end både trivsel og planetære grænser. Mange aktører arbejder allerede konkret med sociale eller økologiske problemstillinger, men langt færre har udviklet governanceformer, investeringshorisonter, beslutningsmekanismer eller institutionelle strukturer, der systematisk integrerer hensynet til fremtidige generationer.

Det peger på en vigtig erkendelse: Langsigtet samfundsforandring handler ikke kun om at skabe nye løsninger.

Det handler også om samfundets evne til at fastholde erfaringer, forbinde transformationer, udvikle organisatorisk robusthed, arbejde på tværs af tidshorisonter og gradvist forskyde vægtningen mellem forskellige logikker over tid. Måske er det i sidste ende dét, det lange seje træk handler om.

8. Metode og datagrundlag

Kortlægningen er udviklet som et eksplorativt analyse- og refleksionsværktøj med fokus på at forstå samfundets kapacitet til at arbejde med trivsel for fremtidige generationer inden for planetære grænser (TFG).

Formålet har ikke været at skabe en fuldstændig eller repræsentativ oversigt over alle relevante aktører, men at identificere mønstre, spændinger, samarbejdsformer og transformationskapacitet på tværs af et komplekst og hurtigt udviklende aktørlandskab.

Kortlægningen kombinerer:

- kvalitative interview
- desktop research
- surveydata
- workshops
- og systemiske visualiseringer og analyser.

Datagrundlaget er udviklet iterativt gennem projektperioden og omfatter både strukturerede databearbejdninger og mere kvalitative analyser af økosystemets dynamikker, barrierer og udviklingspotentialer.

Særligt interviewmaterialet har fungeret som selvstændigt analysemateriale til at identificere mønstre og perspektiver, som ikke nødvendigvis kan aflæses direkte i databasen.

Kodningen af databasen er gennemført med udgangspunkt i dokumenteret praksis frem for erklærede intentioner eller værdier. Kodningen er generelt foretaget konservativt, hvor der ved tvivl er valgt færre eller mindre eksplicitte kategoriseringer frem for bredere fortolkninger.

Mange analyser og kodninger skal samtidig forstås relativt og kontekstuel. Databasen beskriver ikke objektive eller faste egenskaber ved aktører, men analytiske vurderinger af hvordan aktører arbejder, positionerer sig og bidrager til økosystemet på baggrund af det tilgængelige materiale.

Kortlægningen kombinerer klassiske kvalitative analysemetoder med AI-assisterede research- og analyseprocesser. Værktøjer som ChatGPT, Perplexity, NotebookLM og Good Tape er anvendt til blandt andet research, strukturering, mønstergenkendelse og kodningsstøtte. Alle centrale vurderinger, kodninger og analytiske konklusioner er efterfølgende manuelt vurderet og kvalitetssikret. Alle interview og spørgeskemaundersøgelsessvar er gennemgået manuelt.

Kortlægningen skal derfor først og fremmest læses som et strategisk orienteringsværktøj og en systemdiagnose, ikke som en endelig eller objektiv kortlægning af et afgrænset felt.

9. Aktøroversigt

Vi vil gerne udtrykke en særlig tak til de aktører, der har taget sig tid til at snakke med os og svare på spørgeskemaet. Tak for jeres tid, energi og ærlighed. I kortlægningen indgår i alt 172 aktører:

Civilsamfundsorganisationer

250 Klimabevægelsen
Andelsgaarde
Ansvarlig Fremtid
Arternes Ambassadører
AskovFonden
Cyklistforbundet
Danmarks Idrætsforbund - DIF
Danmarks Naturfredningsforening
Dansk Ungdoms Fællesråd (DUF)
Dansk Vegetarisk Forening
Danske Skoleelever
Demeterforbundet i Danmark / Foreningen for biodynamisk jordbrug
Den Grønne Ungdomsbevægelse
Digitalt Ansvar
Dyrenes Beskyttelse
Fagbevægelsens Hovedorganisation (FH)
Foreningen for Reduceret Jordbearbejdning (FRDK)
Foreningen Frie Fugle
Frie Bønder – Levende Land
Generation Hope
Global Aktion
Go Zebra
Greenpeace
Grøn Geist
IT-Politisk Forening (IT-Pol)
Jordskred
Kooperationen
Landjord
Landsforeningen Natur & Ungdom
Landsforeningen Praktisk Økologi
Mellemfolkeligt Samvirke / ActionAid Denmark
Mino Danmark
Naturens Retshjælp
NOAH
Nyt Europa
Økologisk Landsforening
Operation Dagsværk
Oxfam Danmark
Permakultur Danmark
PROSA – Forbundet af IT-professionelle
Red Barnet
Regenerativt Jordbrug
SAGA
Skovgro
Ventilen Danmark
Verdens Skove
Vild Med Vilje

Fonde

15. Juni Fonden
A.P. Møller Fonden
Aage V. Jensen Naturfond
Beckett Fonden
Bikubenfonden
CIP Foundation
Danmarks Grønne Investeringsfond
Den Sociale Investeringsfond
Det Obelske Familiefond
Fonden Arkaia
Fonden for Socialt Ansvar
Gl. Skanderborg Fonden
Honoré fonden

Innovationsfonden
Klimaskovfonden
KR Foundation
Landsbyggefonden
Nordea-fonden
Novo Nordisk Fonden
Nyskovfonden
Oak Foundation
Østifterne
Realdania
TrygFonden / Tryghedsgruppen
Tuborgfondet
VELUX FONDEN
VILLUM Fonden

Medier

Impact Insider
Klimajournalisterne
Laboratoriet for Æstetik og Økologi
Roskilde Festival Gruppen
Sisters Hope
The Syndicate of Creatures
Verdens Bedste Nyheder
Zetland

Netværk og alliancer

Akademiet for social innovation
Alliancen for Trivselsøkonomi
Det Fælles Bedste
Digital Dogme
Folkebevægelsen mod Ensomhed
Folkehøjskolernes Forening
Foreningen for Byggeriets Samfundsansvar (FBASA)
Fremtidskoalitionen
Frivilligcentre i Danmark (FriSe)
Gate21
Globalt Fokus
Grønne Nabofællesskaber
Hjem til Alle Alliancen
Jordvirke
Korporativt København
Landsforeningen for Økosamfund (LØS)
Nordic Women's Health Hub
Sociale Entreprenører i Danmark (SED)
Sund By
UngeAlliancen

Offentlige aktører

Aarhus Kommune
Albertslund Kommune
Bornholm Kommune
CE Beyond Waste
Herning Kommune
Ikast-Brande Kommune
Kalundborg Kommune
KL (Kommunernes Landsforening)
Københavns Kommune
Middelfart Kommune
Naturstyrelsen
Odense Kommune
Region Hovedstaden
Ringkøbing-Skjern Kommune
Roskilde Kommune
Silkeborg Kommune
Vejle Kommune

Platforme og infrastruktur

B Lab Nordics / B Corp
Danmarks Nationalparker
Dansk Design Center
DEMOCRACY X
Demokrati Garage
Fællesskabsbyer
Forandringskraft
Os & Data F.M.B.A.
Sager der Samler
Samsø Energiakademi
System Shift / The System Innovation Initiative
UBU sekretariatet

Projekter og initiativer

Algoritmer Data & Demokrati (ADD-projektet)
Demokratikommision 2.0
Fonden Aspiranterne

Tænketaanke

Center for Makrofinans
CERI
Concito
DataEthics.eu
Gode Penge
Institut for Fremtidforskning
INVI
Rådet for Grøn Omstilling
Tænketaanken Brundtland
Tænketaanken Demokratisk Erhverv
Tænketaanken Mandag Morgen
Wellbeing Economy Lab (WELA)

Vidensinstitutioner

AAU Institut for bæredygtighed og planlægning
Center for Applied Ecological Thinking (CApE)
KU IFRO
Nordic Wellbeing Academy
Queen Mary's Centre
Rewilding Denmark
SEGES Innovation
SUS – Socialt Udviklingscenter
VIVE – Det Nationale Forsknings- og Analysecenter for Velfærd

Virksomheder

Beekind
Common Agenda
Dansk Økojord A/S
Earth Break
Hedeselskabet
Human by Nature
Komponent
Kontra Advokater
Monsø
Operate
Re-lab
Reos Partners
Skovdyrkerne
SocialRespons
Transition Collective
VELUX Group
We Do Democracy